

Sygn. akt VIII Gz 158/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2018 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Patrycja Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2018 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko M. P.

o zapłatę

na skutek zażalenia powódki na postanowienie Sądu Rejonowego w Koszalinie dnia 16 stycznia 2018 roku, sygn. akt V GNc 1928/17 upr.

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2018 roku Sąd Rejonowy w Koszalinie na podstawie art. 177 §1 pkt 6 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie. Sąd podał, że powód wskazał dwa adresy pozwanej dla doręczeń, tj. (...)-(...) K., ul. (...) oraz (...) sp. z o.o. (...)-(...) M., S. (...) Sąd wskazał, że pod żadnym z tych adresów pozwana nie odebrała korespondencji. W ocenie Sądu żadnego z tych adresów nie można uznać jako aktualnego adresu do doręczeń dla pozwanej.

Sąd powołał się na art. 133 §2a k.p.c. i stwierdził, że pozwana z dniem 1 czerwca 2016 roku została wykreślona z rejestru. W związku z tym, zdaniem Sądu, nie można przyjąć, że wskazany w (...) adres dla doręczeń jest aktualny. Nadto Sąd podał, że w systemie (...) - SAD widnieje informacja, że pozwana była zameldowana pod adresem (...)-(...) K., ul. (...) do dnia 21 września 2016 roku i brak jest informacji o aktualnym miejscu pobytu pozwanej.

Sąd, przywołując postanowienie Sądu Najwyższego z 22.3.1995 r., II CRN 4/95, L.; z 1.07.1967., III PRN 47/67, L.), wskazał, że doręczenie zastępcze w trybie art. 139 §1 k.p.c. jest skuteczne, gdy miejsce zamieszkania adresata nie budzi wątpliwości. Sąd wskazał, że na gruncie sprawy niniejszej nie można przyjąć domniemania, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo. Podkreślono, że w żadnym z dostępnych systemów informatycznych nie ma informacji o aktualnym miejscu zamieszkania pozwanej, zaś ostatnie dane pochodzą z 2016 roku.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła powódka.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzuciła naruszenie przepisu art. 177 §1 pkt 6 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie oraz naruszenie art. 139 §1 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie.

Powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Zdaniem powódki miejscem, w którym pozwana jest w stanie odebrać kierowaną do niej korespondencję jest siedziba spółki, której pozwana jest jednym ze wspólników, co wynika wprost z KRS i co jest znane Sądowi Rejonowemu.

Zdaniem powódki brak stałego, czy czasowego meldunku nie jest jednoznaczny z brakiem miejsca pobytu w kraju.

Żaląca się wskazała, że podała dwa adresy, pod którymi doręczenie nakazu zapłaty pozwanej jest możliwe. Drugim adresem była siedziba wcześniej prowadzonej przez pozwaną działalności gospodarczej, tj. ulica (...) w K., który to lokal jest lokalem mieszkalnym położonym w przedwojennej kamienicy, w którym pozwana wciąż zamieszkuje.

Żaląca się podkreśliła, że przesyłki kierowane na podane adresy wracały z adnotacją „nie podjęto w terminie”, a nie z adnotacją „nie zamieszkuje”, co wskazywałoby na błędny adres dla doręczeń.

Wskazano, że powódka nie może ponosić negatywnych konsekwencji wynikających z faktu, że pozwana nie dopełniła swych obowiązków i nie odbiera kierowanej do niej korespondencji.

Również fakt, że pozwana nie jest zameldowana na adresie przy ul. (...) w K. nie jest jednoznaczny z tym, że pod tym adresem pozwana nie zamieszkuje.

Powódka przywołała art. 126 § 2 pkt 1 k.p.c. i wskazała, że wymogiem formalnym pozwu jest oznaczenie miejsca zamieszkania lub siedziby i adresów stron, nie zaś miejsca zameldowania strony. Zdaniem powódki wskazała ona miejsce zamieszkania strony, a dodatkowo również siedzibę firmy, w której pozwana w ramach pełnienia obowiązków zawodowych przebywa, i w którym jest w stanie odebrać korespondencję. Wobec powyższego nie polegają na prawdzie twierdzenia Sądu Rejonowego w Koszalinie, jakoby powódka nie wywiązała się prawidłowo z zarządzenia i nie wskazała adresu pozwanej.

Na zakończenie powódka podtrzymała stanowisko, że wskazała dwa prawidłowe adresy do doręczeń pozwanej w terminie oznaczonym przez Sąd.

Żaląca się oceniła, że działanie Sądu I instancji nagradza postępowanie pozwanej i pozwala jej uniknąć odpowiedzialności za niewywiązywanie się z zobowiązań.

Zdaniem powódki z okoliczności sprawy wynika, że pozwana ma możliwość odebrania kierowanej do niej korespondencji, ale nie dochowuje swojego obowiązku, by doprowadzić do niemożności wyegzekwowania należności przez powódkę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się nieuzasadnione.

Doręczenie pism w toku postępowania sądowego regulowane jest przepisami art. 131 i nast. k.p.c..

W myśl tych regulacji pisma sądowe co do zasady doręcza się stronie, będącej osobą fizyczną, w miejscu zamieszkania (art. 133 k.p.c.).

Przepisy kodeksu postępowania cywilnego dopuszczają zastępcze doręczenie pism, opierające się na domniemaniu, że pismo doszło do rąk adresata. Stosownie do art. 139 § 1 k.p.c. w razie niemożności doręczenia pisma bezpośrednio adresatowi lub w sposób przewidziany w art. 138 k.p.c. należy złożyć pismo w urzędzie pocztowym lub lokalu organu gminy, a zawiadomienie o tym umieścić na drzwiach mieszkania adresata lub w skrzynce pocztowej. Jednakże podstawowym warunkiem skuteczności takiego zastępczego doręczenia jest to, by adresat mieszkał istotnie pod wskazanym adresem.

Szczególna ostrożność powinna być zachowana przy pierwszym doręczaniu pisma pozwanemu. Dokonanie pozwanemu pierwszego doręczenia w sposób przewidziany w art. 139 § 1 k.p.c., pod wadliwym adresem, pozbawia go

bowiem możliwości obrony. Dalsze doręczenia nie mają już tak zasadniczego znaczenia, gdyż zgodnie z art. 136 § 1 i 2 k.p.c. strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić sąd o każdej zmianie swego zamieszkania pod rygorem pozostawienia pisma sądowego w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia.

Wynikający z art. 136 § 1 k.p.c. obowiązek zawiadamiania o zmianie miejsca zamieszkania nie rozciąga się na czas przed wytoczeniem powództwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2009 r., IV CNP 87/08, LEX nr 603176). Jeżeli powód podał w pozwie nieaktualny adres strony pozwanej, doręczenie zastępcze na podstawie art. 139 § 1 k.p.c. przez złożenie pisma w placówce pocztowej nie może być skuteczne, ponieważ nie ma możliwości dochowania wymaganego w tym przepisie umieszczenia zawiadomienia o pozostawieniu pisma w placówce pocztowej na drzwiach mieszkania adresata lub w jego skrzynce pocztowej. Brak adnotacji poczty, że adresat nie mieszka pod wskazanym adresem lub, że wyprowadził się, nie sankcjonuje wadliwego doręczenia, zwłaszcza, że doręczyciel może nie wiedzieć, kto mieszka pod wskazanym adresem.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że przesyłka sądowa zawierająca nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym została skierowana na wskazany przez powoda w pozwie adres pozwanej, pod którym doręczyciel nie zastał adresata ani dorosłego domownika, wobec niemożności doręczenia przesyłki sądowej dokonał więc dwukrotnej awizacji, po czym przesyłka została zwrócona do nadawcy.

Nie oznacza to jednak, że prawidłowo awizowana przesyłka sądowa została skutecznie doręczona pozwanej, stosownie do art. 139 § 1 k.p.c..

Zdaniem Sądu Okręgowego doręczenie zastępcze dokonane w trybie art. 139 § 1 k.p.c. jest skuteczne, gdy miejsce zamieszkania adresata nie budzi wątpliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z dnia 22 marca 1995 r., II CRN 4/95). Podstawowym warunkiem skuteczności doręczenia, o którym mowa w art. 139 § 1 k.p.c., jest prawidłowy adres osoby, do której pismo sądowe jest adresowane. Przepis ten zakłada bowiem, że adresat mieszka pod wskazanym adresem, a jedynie zachodzi niemożność doręczenia mu pisma w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających. Sąd Rejonowy w okolicznościach sprawy niniejszej mógł powziąć uzasadnione wątpliwości co do poprawności adresu zamieszkania pozwanej. Próby doręczenia dokonuje się bowiem na prawidłowy adres zamieszkania, a więc w miejscu gdzie dany podmiot rzeczywiście przebywa. Z ciężącego na Sądzie obowiązku dokonania prawidłowego doręczenia należy wyprowadzić wniosek, że nie dające się usunąć wątpliwości, czy doręczenie nastąpiło prawidłowo, nie mogą obciążać strony, wobec której doręczenie miało nastąpić. Wyjątkowy charakter doręczenia zastępczego wynika wprost z pierwszego fragmentu art. 139 § 1 k.p.c. stwierdzającego "w razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających". Dodać należy, że Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 lutego 2017 r., III CZP 105/16 (dotychczas niepubl.), wyjaśnił, że doręczenie w sposób przewidziany w art. 139 § 1 k.p.c. może być uznane za dokonane wtedy, gdy przesyłka sądowa została wysłana pod aktualnym adresem oraz imieniem i nazwiskiem odbiorcy. Z okoliczności ustalonych w rozpoznawanej sprawie wynika natomiast, jak zaznaczał już zresztą Sąd Rejonowy, że pozwana została wykreślona z (...) oraz nie figuruje w systemie (...) -SAD jako zameldowana pod adresem wynikającym z pozwu. Wprawdzie odróżnić należy pojęcie zameldowania i zamieszkania oraz uwzględnić ewentualne zaniedbanie obowiązku meldunkowego, niemniej z ustaleń faktycznych nie wynika, że pozwana pod adresem wynikającym z pozwu nadal zamieszkuje. Oczywiście rację ma skarżący co do tego, że istotne z punktu widzenia prawidłowości doręczenia jest miejsce zamieszkania, a nie adres zameldowania, które nie muszą pokrywać się ze sobą. Z drugiej jednak strony wymeldowanie się danej osoby spod adresu, pod którym dotychczas zamieszkiwała, stwarza domniemanie faktyczne zmiany miejsca zamieszkania. Domniemanie takie jest uzasadnione także w realiach rozpoznawanej sprawy. Domniemanie to nie zostało obalone przez powódkę, która w treści zażalenia jedynie zawarła stwierdzenie, że pozwana nadal zamieszkuje pod adresem, z którego wymeldowała się.

Stąd Sąd Rejonowy dokonał więc prawidłowej oceny, że doręczenie dokonane na adres wynikający z pozwu nie może zostać uznane za skuteczne, słusznie wezwał powódkę o podanie aktualnego adresu miejsca zamieszkania pozwanej pod rygorem uchylenia nakazu zapłaty i zawieszenia postępowania.

Kolejny adres wskazany przez powódkę jako właściwy do kierowania przesyłek sądowych dla pozwanej to adres siedziby spółki, której pozwana jest współnikiem. Mimo podjęcia próby także takiego doręczenia przesyłka sądowa nie została przez pozwaną podjęta. Poza tym przesyłka zawierająca odpis zażalenia skierowana do pozwanej na adres spółki (...) została zwrócona przez prezesa zarządu spółki P. P. z informacją, pozwana nie jest zameldowana ani nie zamieszkuje pod wskazanym adresem. Wbrew stanowisku powódki siedziba spółki, której pozwana jest współnikiem nie może być utożsamiana z miejscem pracy adresata.

Doręczenie dokonane na adres spółki (...) nie może więc być uznane za skuteczne.

Mając na uwadze powyższe zachodziły przesłanki do zawieszenia postępowania na podstawie art. 177 §1 pkt 6 k.p.c., gdyż z uwagi na brak aktualnego adresu pozwanej nie można nadać sprawie dalszego biegu.

Orzeczenie Sądu Rejonowego odpowiada prawu.

W tym stanie rzeczy zgodnie z art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. zażalenie podlegało oddaleniu.

Sygn. akt VIII Gz 158/18 S., dnia 10 maja 2018 roku

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...),
4. (...)